

talium ab amore carnalium.

X Non omnia que noticia comprehendit dici possit concepta.

XI Concepte noticiae similitudine tunc ad equalitatem mentis accedere: cum id quod cognoscitur neque inferioris neque superioris nature est.

XII Cur sicut noticia mentis est proles: non etiam amor partus eiusdem sit.

Aurelij augustini epi liber nonus incipit.

De deo semper querendo. Capitulum I.

Unitatem certe querimus: non quam liber: sed illam trinitatem que deus est: verusque ac summus: et solus deus.

Expecta ergo quisquis hoc audis.

Adhuc enim querimus? Et talia querentem nemo

iuste reprehendit: si tamen in fide firmissimum querat:

quod aut nosse: aut eloqui difficillimum est. Affirmantem vero cito iusteque reprehendit quisque

melius vel videt vel docet. Querite inquit deum

et vivet anima vestra. Et ne quisque se tanquam apprehendisse temere gaudeat: querite inquit faciem

eius semper. Et apostolus. Si quis se inquit

putat aliquid scire: nondum scit quemadmodum

scire oporteat. Quisquis autem diligit deum: hic

cognitus est ab illo. Nec sic quidem dixit: cognovit

illud: que periculosa presumptio est. Sed cognitus

est ab illo. Sed et alibi cum dixisset. Tunc

autem cognoscentes deum: statim corrigens. Imo

cogniti inquit a deo: maximeque illo loco.

Fratres inquit ego meipsum non arbitror apprehendisse.

Unum autem: que retro oblitus in ea

que ante sunt extensus: secundum intentionem se

quor ad palmam superne vocatus dei in christo

jesu. Quotquot ergo perfecti: hoc sapiamus?

Perfectionem in hac vita dicit: non aliud quam ea

que retro sunt oblitisci: et in ea que ante sunt

extendi secundum intentionem. Tutissima est enim

querentis intentio: donec apprehendatur illud

quo tendimus et quo extendimur. Sed ea

recta intentio est que proficitur a fide. Verum

ta enim fides utcumque inchoat cognitionem. Cognitio

vera certa non perficitur: nisi post hanc

vitam: cum videbimus faciem ad faciem. Hoc ergo

sapiamus ut noverimus tutiores esse affectum

vera querendi: quam incognita presumptis

mendi. Sic ergo queramus tanquam inveniendi:

et sic inveniamus tanquam quesituri. Cum enim

consummaverit homo: tunc incipit. De credendis

nulla infidelitate dubitemus: de intelligendis

nulla temeritate affirmemus. In illis au-

toritas tenenda est: in his veritas exquirenda.

Quod ergo ad istam questionem attinet: credamus

patrem et filium et spiritum sanctum

esse unum deum: uniuersae creature conditorem atque rectorem: Nec patrem esse filium: nec spiritum sanctum vel patrem esse vel filium: sed trinitatem relatarum ad invicem personarum: et unitatem equalis essentie: Hoc autem queramus intelligere ab eo ipso quem intelligere volumus auxilium precantes: et quantum tribuit: quod intelligimus explicare tanta cura et sollicitudine pietatis: ut etiam si aliquid aliud pro alio dicimus: nihil tamen indignum dicamus. Ut si quid: verbi gratia: de patre dicimus quod patri proprie non conveniat: aut filio conveniat aut spiritus sancto: aut ipsi trinitati: et si: quid de filio quod filio proprie non congruat: saltem congruat patri: aut spiritus sancto: aut trinitati. Et si quid de spiritus sancto quod proprietatem spiritus sancti: non deceat: non tamen alienum sit a patre aut filio: aut ab uno deo ipsa trinitate: veluti nunc cupimus videre utrum illa excellentissima caritas proprie spiritus sanctus sit: quod si non est: aut pater est caritas: aut filius: aut ipsa trinitas: quam resistere non possumus certissime fidei: et validissime auctoritati scripture dicentis: Deus caritas est: non tamen debemus deuiare sacrilego errore: ut aliquid de trinitate dicamus: quod non creatori: sed creature potius conveniat: aut inani cogitatione fingatur: Que cum ita sint attendamus ista tria: que inuenisse nobis videmur. Nondum de supernis loquimur: nondum de deo patre et filio et spiritus sancto: sed de hac impari imagine: et cum imagine: id est homine: familiarius enim eam et facilius fortassis intuetur mentis nostre infirmitas.

An tria sint amans et quod amat et amor. An autem duo sint cum quis non alium quam seipsum diligit

Capitulum II

Ecce ego qui hoc quaero: cum aliquid amantia sunt: ego: et quod amo: et ipse amor.

Non enim amo amorem: nisi amantem amem. Nam non est amor: ubi nihil amat. Triam ergo sunt: amans: et quod amatur: et amor. Quod si non amem nisi meipsum: nonne due erunt quod amo et amor: Amans enim et quod amatur: hoc idem est: quoniam se ipse amat: sicut amare et amari: eodem modo idem est cum se quisque amat. Eadem quippe res bis dicitur: cum dicitur: amat se: et amatur a se. Tunc enim non est aliud atque aliud amare et amari: sicut non est alius atque alius: amans et amatus. At vero amor: et quod amatur: etiam sic duo sunt. Non enim quisque se amat amor est: nisi cum amatur ipse amor. Aliud est autem amare se: aliud est amare amorem suum. Non enim amat amor: nisi iam aliquid amans: quod ubi nihil amatur: nullus est amor. Duo ergo sunt